

Fan Cuồng Tiểu Trong Suốt Và Đại Thần CV

Contents

Fan Cuồng Tiểu Trong Suốt Và Đại Thần CV	1
1. Chương 1: Thông Đồng Với Đại Thần	1
2. Chương 2: Tiếp Xúc Gần Gũi Với Đại Thần	4
3. Chương 3: Cà Chua Xào Cà Chua	8
4. Chương 4: Công Ty Du Lịch	11
5. Chương 5: Quê Lâm Sơn Thủy Giáp Thiên Hạ	14
6. Chương 6: Phỏng Vấn 520	17
7. Chương 7: Cảm Ơn Đã Để Em Gặp Anh	20

Fan Cuồng Tiểu Trong Suốt Và Đại Thần CV

Giới thiệu

Tên gốc: CVThể loại: Hiện đại, võng phối, tình cảm văn phòng, ngọt sủng ấm áp, đoản vănCouple: Ôn nhu công x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fan-cuong-tieu-trong-suot-va-dai-than-cv>

1. Chương 1: Thông Đồng Với Đại Thần

Dango vui vẻ(*): Cà chua sama, ngài gần đây rảnh không?

Cà chua xào cà chua: Hử? Chuyện gì?

Dango vui vẻ: (> <) cầu="” tiếp="”>

Cà chua xào cà chua: Gửi kịch bản tôi xem.

Dango vui vẻ: Vâng vâng, yêm gửi ngay đây.

Một lát sau.

Dango vui vẻ: Sama, gửi đến hòm thư của ngài hử?

Cà chua xào cà chua: Gửi thẳng tệp sang cho tôi.

Dango vui vẻ: Vâng vâng.

Trần Vũ Trạch gửi kịch bản hôm nay mới được chuyển qua bằng phương thức gửi tệp tin, internet lừa gạt quay mãi hết hai phút mới gửi xong. Bên kia biểu hiện đã nhận được văn kiện, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Cà chua xào cà chua: Tôi đi đọc kịch bản, sẽ trả lời cậu sau.

Dango vui vẻ: Vâng vâng, sama từ từ xem, vất vả rồi. ^__^

Trần Vũ Trạch là fan trung thành của Cà chua xào cà chua, từ hơn một năm trước đã bắt đầu theo kịch của y, mặc kệ y diễn áo rỗng hay chủ dịch đều không bỏ qua bất cứ một bộ nào.

Sau khi tốt nghiệp đại học cậu nhận lời mời của một công ty niêm yết, không ngờ nhân viên phỏng vấn lại là người cậu ái mộ đã lâu – Cà chua xào cà chua. Cậu đã từng nhìn thấy ảnh selfie của Cà chua xào cà chua, mặc áo ngủ, tóc rối xù, hình như vừa ngủ dậy. Người thật cậu gặp lúc này lại mặc tây trang giày da, hành vi cử chỉ đều cực kì có phong phạm thân sĩ; có giọng nói của ông chú nhưng nhìn qua lại rất trẻ tuổi, tuy thật ra y cũng gần ba mươi rồi.

Hậu quả của việc fan cuồng được gặp trực tiếp thần tượng là Trần Vũ Trạch vô cùng hồi hộp lúc phỏng vấn.

Nhân viên phỏng vấn Cà chua xào cà chua mỉm cười nói: “Đừng lo lắng quá.”

Fan cuồng đỏ mặt gật đầu, “Vâng vâng.”

Sau này, mới biết được Cà chua xào cà chua tên thật là Hàn Tùng Lạc, là giám đốc phòng nhân sự của công ty này. Trần Vũ Trạch phỏng vấn vào vị trí trợ lý hành chính, thỉnh thoảng cũng có tiếp xúc với bộ nhân sự. Văn phòng của hai bộ ngành liền kề nhau, cơ hội được nhìn thấy thần tượng tăng lên không tưởng.

Trong hiện thực, Cà chua xào cà chua rất quan tâm người khác, cấp dưới có làm sai y chưa bao giờ biểu lộ sự khó chịu ra mặt, cũng không mang dáng vẻ ta đây cao cao tại thượng, phẩm hạnh cá nhân được toàn bộ nhân viên trong công ty nhất trí khen ngợi.

Trần Vũ Trạch là fan cuồng ở thế giới ảo, trong thế giới thực cũng dần dần nảy sinh hảo cảm.

Bởi vì Cà chua xào cà chua, Trần Vũ Trạch vào giới vông phổi, lựa chọn ngưỡng cửa thấp nhất với bản thân là biên kịch. Thời đại học Trần Vũ Trạch lăn lộn trong xã đoàn Văn học đến một quan hai chức(*), nhiều lần viết bài tham gia dự thi nhận thưởng, ngoài ra còn tham gia một kịch tổ viết kịch bản văn nghệ điện ảnh, bản lĩnh viết văn có thể thấy được một chút.

(*) Chắc có chức vụ cao á

“Năm đó lúc còn ngây thơ ” là một bộ kịch đam mỹ vườn trường thầy trò, cũng là kịch bản thứ ba Trần Vũ Trạch nhận. Chuẩn bị là bạn học cùng khóa Viên Băng San, hai người cùng làm cán sự bên xã đoàn Văn học nên quen biết.

Ban đầu Trần Vũ Trạch tiếp xúc với đam mỹ là bởi Viên Băng San. Là hủ nữ bậc hardcore, cô thu thập vô số tiểu thuyết đam mỹ và kịch truyền thanh các loại, sau khi quen biết Trần Vũ Trạch không thềm hỏi người ta có muốn hay không đã ném hết tất cả tài nguyên cho cậu.

Cả một file nén 2G, Trần Vũ Trạch chỉ thích kịch truyền thanh có Cà chua xào cà chua, vô thức trở thành fan cuồng trung thành của y.

Từ khi Viên Băng San làm Chuẩn bị kịch truyền thanh, thật sự không tìm được một biên kịch nào ưng ý, dứt khoát kéo Trần Vũ Trạch qua. Trần Vũ Trạch liên tục viết giúp cô hai kịch bản, trong đó một đã ra kịch truyền thanh, hiệu quả và phản hồi đều rất tốt.

Lần này Viên Băng San chuẩn bị cho một tiểu thuyết đại thần, hậu kì muốn trao quyền đều đã tìm về đây đủ trong vòng ba ngày, nhưng tiến độ sau đó dần chậm lại, bởi cô bạn nói chuyện yêu đương.

Kết quả chuyện tìm CV rơi xuống đầu Trần Vũ Trạch. Sau khi trở thành Chuẩn bị tạm thời, người đầu tiên Trần Vũ Trạch nghĩ tới là thần tượng Cà chua xào cà chua, giáo viên phúc hắc công để y phối tuyệt đối thích hợp.

Bước vào giới vông phổi, Trần Vũ Trạch bắt đầu tiếp xúc với YY. Ca hội có Cà chua xào cà chua chỉ trì cậu nhất định sẽ mang theo máy trợ thính ngồi lý trước máy vi tính cho đến khi ca hội chấm dứt.

Cậu cũng vào nhóm chat của fan Cà chua xào cà chua, mấy em gái trong đó nói rất nhiều, cậu chen không nổi, chỉ có thể thỉnh thoảng ngó trộm bình luận. Các cô ấy gọi Cà chua xào cà chua là Chú Cà chua.

Trần Vũ Trạch nhấn mở tin báo nhóm chat dưới góc phải máy tính, một khung đối thoại lập tức bắn ra, fan Cà chua liên tục spam bình luận trong đó.

“Kịch mới của Chú Cà chua thật thô bạo, đáng yêu quá đi!”

“Hiu hiu hiu, tui cũng bị mạnh khóc.”

“Chú Cà chua và Khán Phong Thính Vũ quả nhiên là CP xứng chức, thực mong bọn họ cùng một chỗ.”

(*) Khán Phong Thính Vũ : Nhìn gió nghe mưa =)))))))))

“Nhưng mà Thính Vũ sama đã vứt bỏ Chú Cà chua để lao vào ôm ấp của Đường Đường nha, ngược chết rồi~~o(>_<)o~~=”>

“Tò vò nuôi nhện(*), (_) “

“Bình tĩnh bình tĩnh, Chú Cà chua nhất định sẽ gặp được người tốt hơn. (_) “

(*)

...

Đọc xong bình luận trong nhóm chat, Trần Vũ Trạch vào weibo của Cà chua xào cà chua xem tình trạng gần đây của y. Trần Vũ Trạch không thích lướt weibo lắm, đăng kí nick weibo cũng chỉ treo cái tên, fan và follow đều chỉ có hai chữ số.

Weibo Cà chua xào cà chua weibo có hơn hai vạn fan, đăng một bài viết mới có thể có hơn trăm bình luận. Trần Vũ Trạch thỉnh thoảng cũng bình luận vài câu, nhưng chưa từng được đáp lại.

Hôm nay cà chua xào cà chua đăng một weibo: Đường như tôi luôn chậm hơn người khác một bước.

Trần Vũ Trạch nhìn nửa ngày vẫn không hiểu được ý y muốn nói, dưới bình luận có rất nhiều em gái vào hỏi có chuyện gì hoặc an ủi y.

Trần Vũ Trạch ở dưới lầu bình luận lật vài trang, nhìn thấy bình luận của CV Đường Đường: Không phải của mình thì nhanh hơn một bước cũng vô dụng.

Cà chua xào cà chua trả lời CV Đường Đường: Nói rất đúng, tôi không còn gì để nói.

Trần Vũ Trạch vẫn không hiểu, cuối cùng đành gõ xuống mấy chữ : Sama cố lên, lần tiếp theo nhất định có thể đuổi tới.

Trần Vũ Trạch tiếp tục lướt weibo, nhìn thấy một bài hát mới ra của ca sĩ nào đó, vừa muốn ấn nghe thì thấy nhắc nhở bình luận ở góc trên phải weibo, là Cà chua xào cà chua trả lời cậu.

Cà chua xào cà chua trả lời Dango vui vẻ: Cảm ơn.

Tuy Trần Vũ Trạch đã từng tán gẫu với Cà chua xào cà chua qua QQ nhưng đây vẫn là lần đầu tiên y trả lời bình luận weibo của cậu. Trong lòng có chút kích động nho nhỏ, cậu nhìn chằm chằm hai chữ cảm ơn hết hai phút.

Nửa giờ sau, QQ cũng có thông báo.

Cà chua xào cà chua: Đã xem xong kịch bản.

Dango vui vẻ: Thấy sao rồi? (_)

Trần Vũ Trạch hơi lo lắng, yêu cầu nhận kịch của Cà chua xào cà chua khá cao, bình thường kịch bản phải qua ải mới được. Trước đây có rất nhiều chuẩn bị đã bị từ chối vì vấn đề kịch bản.

Cà chua xào cà chua: Kịch bản rất được.

Dango vui vẻ: Cảm ơn sama.

Cà chua xào cà chua: Staff tìm được chưa?

Dango vui vẻ: Sama yên tâm, đã tìm đủ rồi. ^ _ ^

Cà chua xào cà chua: Vậy không thành vấn đề.

Dango vui vẻ: (_)?... Nghĩa là đồng ý tiếp kịch?

Cà chua xào cà chua: Có thể hiểu như vậy.

Sao cứ thấy là lạ? Nhưng mặc kệ đi, Cà chua xào cà chua đồng ý nhận kịch là thành công rồi.

Trên màn hình hiện lên một chuỗi số.

Cà chua xào cà chua: Đây là hiệu YY của tôi, bình thường nếu lên YY sẽ không lên QQ. Có thể kéo hiện trường, nhưng phải xem tôi có onl không đã.

Dango vui vẻ: O(_)O Cảm ơn sama.

Cà chua xào cà chua: Không khách khí.

Ngày hôm sau, buổi sáng đi làm, Trần Vũ Trạch mới vừa đi đến cửa tòa nhà đã thấy Hàn Tùng Lạc mặc một thân tây trang giày da đang chờ thang máy.

Trong lòng hơi bồn chồn, nếu như bị phát hiện ra cậu chính là Dango vui vẻ không biết Hàn Tùng Lạc sẽ có phản ứng gì.

Trần Vũ Trạch yên lặng đi đến phía sau Hàn Tùng Lạc, yếu đuối nói: “Chào buổi sáng giám đốc Hàn.”

Hàn Tùng Lạc nghe được thanh âm, xoay người nhìn Trần Vũ Trạch, mỉm cười, “Chào buổi sáng.”

Thần tượng cười một cái, fan cuồng lập tức cảm thấy trái tim mình sắp nổ tung. Cùng vào thang máy với thần tượng, không có ai đi phía sau nữa, Trần Vũ Trạch cảm thán một câu thần kì quá đi, thời điểm đi làm mà trong thang máy chỉ có hai người bọn họ. -_-|||

Công ty ở tầng bốn mươi ba, muốn đi lên cũng mất chút thời gian.

Hàn Tùng Lạc chủ động mở lời, “Đi làm ở công ty cảm thấy thế nào?”

Trần Vũ Trạch cầm cặp tài liệu không biết để chỗ nào cho đúng, lắp bắp trả lời: “Tốt, tốt lắm.”

Hàn Tùng Lạc nhìn dáng vẻ của cậu, khẽ cười, “Tôi nhớ rằng diện mạo của mình không quá kinh khủng mà.”

Trần Vũ Trạch lập tức xua tay, “Không không, người giám đốc tốt lắm.”

Hàn Tùng Lạc khẽ cười một tiếng, “Vây là tốt rồi, may mà không phải tác phong cá nhân của tôi có vấn đề.”

Trần Vũ Trạch , cậu cũng không biết tại sao mình lại lúng túng đến vậy, tóm lại là không có cách nào để bình thường khi đứng trước mặt y.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mở hồ mới ~()/~ clap clap clap

Chính là cố sự của cà chua xào cà chua trong Sứ huynh, ta đói bụng .

Ngân gia như vậy chăm chỉ, không cho nhần lại mị.Giải thích 1 tẹo của editor vô dụng:

Edit ch 2 và sửa lại một tẹo.

Tên Dango vui vẻ ấy, nguyên văn là , QT Thư khoái đoàn tử. Đoàn tử gg ra dango, một món ăn của Nhật á, còn thư khoái làm t nghĩ đến thư sướng.

Ncl t chém đó TT^TT. Ai biết thì chỉ dùm t t sửa TT^TT

2. Chương 2: Tiếp Xúc Gần Gũi Với Đại Thần

Cửa thang máy mở ra, Trần Vũ Trạch vẫn đang mãi suy nghĩ xem làm thế nào để đứng trước mặt Hàn Tùng Lạc tự nhiên hơn một chút.

Hàn Tùng Lạc bước ra trước, sau đó xoay người nhìn cậu: “Tối rồi.”

Trần Vũ Trạch nhìn Hàn Tùng Lạc, ngần ngừ ngần ngừ nhìn, tăng bốn mươi ba. Trước lúc thang máy đóng lại cậu mới chậm chân bước ra: “Cám ơn đã nhắc.”

Khóe môi Hàn Tùng Lạc khẽ cong lên, quay người đi về phòng nhân sự.

Theo lý thuyết, tìm Cà chua xào cà chua phối đại thúc công, tìm Khán Phong Thính Vũ phối thụ thì không còn gì tuyệt hơn, nhưng Viên Băng San đang bận chuyện yêu đương lại kiên quyết yêu cầu thụ âm phải tìm CV Nguyệt Dạ. Trần Vũ Trạch đã thỏa mãn tâm tư của bản thân chọn Cà chua xào cà chua là công âm, nên giờ vì thỏa mãn yêu cầu của Viên Băng San gõ Nguyệt Dạ.

Tròn tròn vui vẻ: Xin chào, xin hỏi gần đây anh có định tiếp kịch không?

Nguyệt Dạ: Ừm, tiếp.

Tròn tròn vui vẻ: Chỗ tôi đang có một đam mỹ hiện đại vườn trường thầy trò, cầu tiếp ~o(>_<)o>

~Nguyệt Dạ: Công or thụ?

Thư mau đoàn tử: Thụ (_)

Nguyệt Dạ tuy rằng từng phối công, nhưng nhiều nhất chỉ là ngụ công, bản chất vẫn là thụ.

Nguyệt Dạ: Công âm là ai?

Tròn tròn vui vẻ: Cà chua xào cà chua.

Nguyệt Dạ: Ừm.

Tròn tròn vui vẻ: Sao vậy?

Nguyệt Dạ: Chỉ là không ngờ lại đụng phải người kia.

Trần Vũ Trạch nháy mắt hiểu được, hôm nay vì để tăng xác suất thông đồng thành công cậu còn lên mạng tra xét chuyện của CV Nguyệt Dạ, đúng lúc tra được chuyện hần và CV Sủi cải đông lạnh chia tay. Tuy không quá hiểu rõ chân tướng nhưng nhìn vào tình huống hiện tại, xem ra Nguyệt Dạ rất để ý việc xuất hiện trong cùng một bộ kịch trước mặt bạn trai.

Nguyệt Dạ: Gửi đoạn thử giọng đến hòm thư của tôi.

Trần Vũ Trạch sững sốt một chút, bình thường cần thử giọng đều là CV hơi hơi hồng, nhưng Nguyệt Dạ đã là tiểu thần, không ngờ còn chủ động đưa ra lời đề nghị thử giọng.

Trần Vũ Trạch: Vâng vâng, chút nữa tôi sẽ gửi qua.

Thu phục được thụ âm, còn mấy vai diễn phối hợp và áo rộng đơn giản hơn rất nhiều.

Trần Vũ Trạch bắt đầu chuẩn bị hiện trường pia kịch bản, thời gian định là tối thứ bảy.

Tối thứ năm, Trần Vũ Trạch lo lắng gõ Cà chua xào cà chua.

Tròn tròn vui vẻ: Sama, tối thứ bảy anh có rảnh không?

Cà chua xào cà chua: Ừm, chắc là có.

Tròn tròn vui vẻ: Hiện trường “Năm đó lúc còn ngây thơ”, anh có thể tới không?

Cà chua xào cà chua: Nếu nhân viên có thể hoàn thành nhiệm vụ như lời nói, tôi có thể đến.

Tròn tròn vui vẻ: Vâng. ^_^

Cà chua xào cà chua: Đói bụng.

Tròn tròn vui vẻ: (_) Sama chưa ăn cơm?

Cà chua xào cà chua: Nhìn thấy cậu nên đói bụng.

Trần Vũ Trạch ngẩn người nhìn câu nói của Cà chua xào cà chua, nên hiểu lời này như thế nào đây? Sau cậu mới bừng tỉnh đại ngộ, nick name của mình là Dango vui vẻ. Dango vui vẻ là tên do Viên Băng San chọn, ngụ ý gương mặt của trần Vũ Trạch baby trắng trắng nộn nộn, giống hệt dango vui vẻ.

Trần Vũ Trạch nhìn màn hình cười, gõ chữ.

Dango vui vẻ: Tôi nhìn thấy anh cũng đói bụng.

Cà chua xào cà chua: Nếu không thì, chúng ta cắn lẫn nhau nha?

Dango vui vẻ:...

Cắn lẫn nhau... Ý là hôn môi đúng không? Trần Vũ Trạch cảm giác mình bị đùa giỡn, nhưng cậu cam tâm tình nguyện.

Cà chua xào cà chua: Đi trước đây, kiếm đồ ăn.

Trần Vũ Trạch lại nhìn màn hình cười cười, không ngờ một người bình thường đứng đắn như vậy giờ lại hài hước thế này. Trần Vũ Trạch nhanh chóng gõ chữ trả lời.

Dango vui vẻ: Tạm biệt sama, vậy vậy. ^ _ ^

Tối thứ bảy, Trần Vũ Trạch kéo đạo diễn và mấy vai phụ đến kênh YY trước, Nguyệt Dạ bận chuyện đột xuất nên không thể tới.

Cà chua xào cà chua kéo Khán Phong Thính Vũ và kênh YY của kịch tổ, hợp tác với hần pia kịch bản một lần. Văn này là thầy trò niên thượng, kể về chuyện thầy giáo phúc hắc từng bước lừa học trò ngốc mạnh tới tay.

Cà chua xào cà chua có giọng đại thúc, một khi mở miệng là phúc hắc nguyên chất, giọng Khán Phong Thính Vũ lại là thiếu niên mềm mại, tràn ngập cảm giác ngốc mạnh.

Trong lúc pia, mấy em gái trong tổ kịch vây xem liên tục spam trong khung bình luận.

Heo con hồng nhật: o(v)o~~ Mạnh quá đi, sắp bị mạnh đến tan chảy rồi.

Bên trên là thụ: Đúng là CP chính thức, thực sự rất có phong phạm chính thức mà!

Mị Mị: Quyết đoán ghi âm!!!

Heo con hồng nhật: Đừng quên gửi cho tui o(> <)>

Tiểu công tuyệt tình: Cùng cầu [mắt lóe sáng]

...

Trần Vũ Trạch nghe giọng của Cà chua xào cà chua và Khán Phong Thính Vũ thực sự rất có cảm giác CP, kịch bản giống như chuẩn bị riêng cho bọn họ vậy. Trần Vũ Trạch bỗng nhiên cảm thấy chua xót, nhưng cậu vẫn ấn vào nút tặng hoa cạnh khung bình luận, tặng luôn năm bông hoa(*) cho Khán Phong Thính Vũ.

(*) 5p onl được 1 bông hoa, tích trữ cao nhất là 5 bông.

Sau khi pia kịch bản một lần, em gái đạo diễn bắt đầu tổng kết các vấn đề xuất hiện khi pia, nêu ý kiến của mình.

Đạo diễn là cô gái đã có nhiều năm kinh nghiệm, lúc nói chuyện còn có chút khí phách ngự tỷ.

Đậu phộng không phải hoa: “Hiện trường vừa rồi rất tuyệt, giọng và diễn cảm của công thụ rất phù hợp. Nhưng mà vẫn có một số chỗ cần chú ý, ban đầu lúc công thụ tình cờ gặp gỡ ở sân trường, tiểu thụ nên thẹn thùng hơn một chút...”

Em gái đạo diễn nói hết vấn đề và ý kiến.

Cà chua xào cà chua mở mic nói: “Thính Vũ, bệnh cũ uốn lưỡi(?) của cậu vẫn không thay đổi.”

Khán Phong Thính Vũ: “Vấn đề do lịch sử lưu lại, không đổi được ~~o(>_<)o ~~=”>

Cà chua xào cà chua: “Người kia nhà cậu không phải là MC à, sao nào, hấn vẫn chưa sửa đúng cho cậu?”

Khán Phong Thính Vũ: “Anh ấy rất bận (_) ”

Các em gái vây xem lại spam bình luận điên cuồng.

Tiểu công tuyệt tình: Chú Cà chua, cầu chân tướng, ai kia nhà Thính Vũ sama là ai?

Heo con hồng nhật: Cùng cầu!!!

Bên trên là thụ: Cùng cầu + số chứng minh nhân dân!

Mị Mị: Sửa bò đậu đen (?) chưa đến nửa năm đã có người mới, Thính Vũ sama không hổ là nam thần!!

(?)

Trần Vũ Trạch nhìn hiện trường YY mất khổng chế, có chút luống cuống, làm sao để kéo hiện trường trở về đây?

“Khụ khụ, dừng bà tám ở đây đi, quay lại vấn đề chính.” Cà chua xào cà chua di chuyển vị trí mic, nói: “Em gái Dango, cô có muốn nói gì không?”

Em gái Dango? Là gọi mình đó hả? Trần Vũ Trạch mông lung, thì ra Cà chua xào cà chua vẫn luôn nghĩ cậu là nữ! Lúc này nếu mở miệng có thể biến em gái Dango trong mắt Cà chua xào cà chua thành công tử Dango, nhưng nếu vậy sẽ lập tức bại lộ thân phận. Trần Vũ Trạch rơi vào thế bí.

Chỉ đăng tại: s://maimaiennhauu.wordpress.com

Cậu quyết định gõ chữ vào khung bình luận: Diễn cảm và giọng của Cà chua sama rất tuyệt, tôi không có ý kiến gì.

Cà chua xào cà chua: Thật ra là do kịch bản viết tốt, rất phù hợp, tỉ mỉ xây dựng nội tâm nhân vật chính. Tặng biên kịch một lời khen.

Đậu phộng không phải hoa: Thật ra, Dango chính là biên kịch đó. ^__^

Cà chua xào cà chua: Thật sao. Thì ra Chuẩn bị và Biên kịch là cùng một người.

Dango vui vẻ: Không phải, tôi chỉ là Chuẩn bị tạm thời, Chuẩn bị thực sự có chút việc bận.

Trần Vũ Trạch rất ngại nói rằng Chuẩn bị thực sự đang bận yêu đương.

Khán Phong Thính Vũ: A này... Ngại quá, tôi có chút việc, đi trước một bước.

Cà chua xào cà chua: Khụ khụ, là người nào đó trở về làm đồ ăn khuya?

Khán Phong Thính Vũ: o(_)o Chú Cà chua, xấu xa.

Cà chua xào cà chua: [tập đoàn binh lính]

Khán Phong Thính Vũ: Tôi đi trước, tạm biệt mọi người.

Cà chua xào cà chua: Tạm biệt.

Bởi vì lúc pia kịch bản có rất ít vấn đề xảy ra, nên hiện trường lần này cực kỳ thuận lợi, cũng cực kỳ nhanh chóng. Đạo diễn xuất hiện nói: Nếu không, các vị sama tự do pia đi.

Dưới lầu lại là một loạt spam tán thành. Khó khăn lắm mới ở cùng một kênh YY với đại thần Cà chua xào cà chua, còn có thể nói mấy câu với đại thần, nếu kết thúc quá nhanh sẽ có cảm giác không đã không thỏa mãn.

Tiểu trong suốt CV Cổ bốn lá là nam thứ ba trong tổ kịch, nghe được có thể tự do pia, lập tức nắm lấy cơ hội: “Chú Cà chua, tôi với chú pia một kịch bản nha.”

Cà chua xào cà chua: “Ừm, được.”

Cổ bốn lá: Tôi chọn một kịch bản, Chú Cà chua chú xem qua đi.

Cà chua nhấn mở kịch bản trước mặt ra, nhìn sơ qua thiết lập, lại đọc lướt trang đầu: “Được rồi.”

Cổ bốn lá: Tôi mở BGM.

Cà chua xào cà chua gõ ‘1’ vào khung bình luận.

Tác giả có chuyện muốn nói: đổi mới a đổi mới (*^____^*) hi hi...

3. Chương 3: Cà Chua Xào Cà Chua

Theo BGM nhẹ nhàng êm tai vang lên, hai người bắt đầu pia kịch. Kịch bản không dài, năm phút sau đã kết thúc. Sau đó một CV tiểu trong suốt khác cũng muốn cùng đại thần pia kịch, tìm được kịch bản lập tức gửi cho Cà chua xào cà chua.

Kịch bản này có hai nhân vật nữ mà ở đây lại chỉ có một cô gái, một nhân vật nữ khác chỉ có hai câu thoại, đành phải tìm người trong kênh.

Cà chua xào cà chua nói: “Nhân vật còn lại để Chuẩn bị cô nương diễn có được không?”

Trần Vũ Trạch luống cuống, vội vàng gõ chữ vào khung bình luận.

Dango vui vẻ: Tôi không được đâu. O()o

Trần Vũ Trạch khóc không ra nước mắt, làm thế nào để họ biết mình là nam, hơn nữa còn không phản ứng quá mãnh liệt bây giờ? Nếu không thể thắng thần trực tiếp, cứ để tiếp tục hiểu lầm như vậy khiến cậu cảm thấy mình đang lừa dối người ta.

Dango vui vẻ: Thật ra tôi là nam.

Gõ câu này vào khung chat, nhìn thấy trong khung bình luận đã có người đứng ra nhận sắm vai nhân vật nữ còn lại, Trần Vũ Trạch bỗng nhiên cảm thấy giải thích của mình là dư thừa, vì vậy yên lặng xóa bỏ.

Sau đó, cậu ngồi trước màn hình máy tính lặng lẽ xem họ pia.

Thanh âm của Cà chua xào cà chua rất êm tai, lần đầu tiên Trần Vũ Trạch nghe được đã lập tức mê đắm. Trầm ổn dần theo một chút ngữ khí trêu chọc, làm cho người nghe không tự chủ được, tim đập thình thịch.

Mưa xuân nói rơi là rơi, mỗi ngày ra khỏi cửa Trần Vũ Trạch luôn để một chiếc ô trong cặp tài liệu, vì thế khi người trong văn phòng nhìn mưa to ngoài trời qua kính thủy tinh, kêu than lát nữa tan tằm không có ô che, cậu vẫn rất bình tĩnh công tác trước máy vi tính.

Thời điểm tan tằm, có mấy người ở lại văn phòng chờ mưa tạnh, Trần Vũ Trạch lực bất tòng tâm. Mấy người đó đều phải đi tàu điện ngầm, mà cậu chỉ cần qua đường đối diện bắt xe buýt là có thể về nhà.

Đi xuống lầu, nhìn thấy Hàn Tùng Lạc đứng cạnh cửa công ty, bên cạnh còn có mấy người cũng bị mưa to chặn lại. Trần Vũ Trạch đi qua, Hàn Tùng Lạc nhìn thấy cậu, cười nhẹ: “Tiểu Trần.”

Trần Vũ Trạch ngại ngùng đáp lời, “Chào giám đốc.”

“Mang ô theo?”

“Ừm, có mang theo.” Nói xong, cậu lấy một chiếc ô gấp màu lam đậm ra từ cặp tài liệu, chìa ra, “Cho anh mượn dùng.”

Hàn Tùng Lạc nhìn ô trong tay cậu, khẽ cười, “Vậy còn cậu?”

Trần Vũ Trạch vừa rồi chỉ vội đưa ô cho thần tượng, hoàn toàn quên mất còn mình phải làm sao bây giờ, quanh co một hồi mới nói: “Tôi bắt xe công ngay đối diện, rất gần.”

Hàn Tùng Lạc nhìn trời, mưa chắc chưa thể tạnh được, “Nếu không thì như vậy đi, cậu đi theo tôi ra bãi đỗ xe.”

“Vâng vâng.” Trần Vũ Trạch chưa kịp suy nghĩ đã gật đầu.

Hai người che chung một cái ô tiến vào màn mưa, Hàn Tùng Lạc một tay cầm ô, một tay ôm lấy bả vai của Trần Vũ Trạch, nghiêng ô về phía cậu, bọt nước bắn lên làm ướt ống quần hai người. Được thần tượng ‘ôm’, hai lỗ tai Trần Vũ Trạch hồng hồng, cúi đầu nhìn mặt đất.

Vừa ngẩng đầu nhìn lên đã thấy quá nửa cái ô nghiêng về phía bên mình, bả vai tây trang màu đen của Hàn Tùng Lạc ướt một mảng lớn, vì thế cậu nâng tay lên cầm cán ô, “Anh ướt hết rồi kìa.”

“Không sao, sắp đến nơi rồi.”

Phụ cận có một bãi đỗ xe tạm thời, ngay tại khoảng đất trống phía sau công ty không xa. Bả vai Hàn Tùng Lạc ướt đầm, còn Trần Vũ Trạch ngoại trừ ống quần ướt một chút ra, những chỗ khác đều khô ráo.

Hàn Tùng Lạc lấy chìa khóa xe ấn mở chốt khóa, chiếc xe Toyota màu đen phía trước kêu lên hai tiếng, y đổi tay cầm ô, mở cửa ghế phụ, “Cậu lên đi.”

Trần Vũ Trạch mờ mịt nhìn Hàn Tùng Lạc. Hàn Tùng Lạc giải thích, “Mưa quá lớn, tôi đưa cậu về.”

Nếu hai người ở hai hướng đối ngược nhau thì phải làm sao? Trần Vũ Trạch cảm thấy rất phiền phức, “Không cần đâu, tôi đón xe công là được rồi, đi rất nhanh.”

Hàn Tùng Lạc mặt mang ý cười, “Tôi cam đoan đi nhanh hơn xe công cộng.”

Trần Vũ Trạch một chút, mơ hồ leo lên xe. Không bao lâu sau, Hàn Tùng Lạc cũng ngồi vào xe, Trần Vũ Trạch nhanh chóng lấy một túi plastic trong cặp tài liệu ra bọc cái ô đầy nước, tránh cho làm ướt ghế xe.

Hàn Tùng Lạc thắt chặt dây an toàn, hai tay đặt trên vô lăng, nghiêng đầu hỏi: “Cậu ở chỗ nào?”

Trần Vũ Trạch nói địa chỉ của mình, xe khởi động, rời khỏi bãi đỗ xe. Trần Vũ Trạch ôm cặp tài liệu, thỉnh thoảng sẽ liếc mắt vụng trộm ngắm sang bên cạnh vài lần, trong lòng yên lặng cảm thán đáng vẻ thần tượng lái xe cũng cực kỳ đẹp trai.

Chưa đầy hai mươi phút đã đến địa chỉ theo lời Trần Vũ Trạch. Xe ngừng lại, Trần Vũ Trạch tháo dây an toàn, “Cảm ơn giám đốc.” Sau đó đưa túi đựng ô cho y, “Ô này anh cầm đi, có lẽ lát nữa sẽ cần dùng.”

Hàn Tùng Lạc ấn chốt, cửa kính xe chậm chậm mở ra. Y chỉ sang nhà trọ bên cạnh, “Cậu ở đây à?”

Trần Vũ Trạch gật đầu, “Vâng.”

Hàn Tùng Lạc nhận ô trên tay cậu, tháo dây an toàn xuống xe. Trần Vũ Trạch cũng mở cửa ghế phụ, đúng lúc đó Hàn Tùng Lạc đi đến trước mặt cậu, ô che trên đỉnh đầu. Trần Vũ Trạch nhìn y, đáng vẻ có hơi ngốc.

Hàn Tùng Lạc khẽ cười một tiếng, “Quên mình vì người, không phải ai cũng giống cậu.” Giọng điệu giống hệt như trong kịch truyền thanh, trầm ổn dẫn theo chút trên chộc nhưng không kém ôn nhu, “Chỉ có mấy bước thôi, tôi đưa cậu tới cửa.”

Đưa Trần Vũ Trạch đến trước cửa nhà trọ, Hàn Tùng Lạc che ô đi về phía xe đậu, bỗng quay đầu nói một câu, “Ô này mai tôi sẽ trả cậu.”

Trần Vũ Trạch mỉm cười gật đầu, “Vâng.”

Đứng trong sảnh chính nhà trọ, chờ Hàn Tùng Lạc lái xe đi khuất, cậu mới ấn thang máy.

Ngày hôm sau, Hàn Tùng Lạc thật sự trả lại ô, còn tự thân đến văn phòng của Trần Vũ Trạch, “Hôm qua may mà có ô của cậu, nếu không chẳng biết phải chờ đến lúc nào mưa mới tạnh.”

Trần Vũ Trạch vừa định nói không có gì, nhưng chợt nhận ra thủ trưởng đang đứng còn mình lại đang ngồi, vội vàng đứng lên, mất tự nhiên nói: “Không có gì.”

Hàn Tùng Lạc bị hành động của cậu làm buồn cười, vốn định nói thêm mấy câu nhưng liếc thấy giám đốc hành chính đi tới, “Cậu đang bận, tôi không quấy rầy nữa.”

“Giám đốc đi thông thả.”

Từ sau khi sự kiện đưa ô qua đi, Hàn Tùng Lạc và Trần Vũ Trạch thân thiết hơn không ít. Giữa trưa xuống phòng ăn tầng dưới của công ty ăn đồ ăn nhanh, Hàn Tùng Lạc thấy Trần Vũ Trạch ngồi một mình sẽ bưng khay cơm sang ngồi chung với cậu.

Trần Vũ Trạch lúng túng ngẩng đầu, miệng đang đầy cơm, “Chào giám đốc.”

Hàn Tùng Lạc ngồi xuống, lấy đũa và thìa ra khỏi màng giữ tươi, “Ăn từ từ thôi, ăn quá nhanh không tốt cho dạ dày.”

“Ừm.” Trần Vũ Trạch nhai mấy cái rồi nuốt cơm trong miệng xuống, vô thức nhìn lướt qua khay ăn của y, một miếng gà rán, một phần cá om cà, còn có một ít cải xanh, chỗ để hoa quả có một quả cà chua.

Đang lúc ăn cơm, Trần Vũ Trạch hỏi: “Giám đốc thích ăn cà chua à?”

Hàn Tùng Lạc ngẩng đầu nhìn cậu, “Sao lại hỏi vậy?”

Bởi vì tên trong Nhị thứ nguyên của anh là Cà chua xào cà chua o()o, Trần Vũ Trạch ăn một cọng cải xanh, “Tôi hỏi vậy thôi.”

“Không ghét ăn cà chua, nhưng cực ghét trứng xào cà chua.”

Trần Vũ Trạch: “...”

Cậu trong nháy mắt đã hiểu, Cà chua xào cà chua không phải vì thích ăn cà chua, mà là vì không thích trứng xà cà chua, cho nên mới biến thành cà chua xào cà chua!

Gần đây trong nhóm chat(đàn) của fan Cà chua, đàn chủ mở một topic thảo luận, tên của topic cũng chính là mục đích thảo luận, ‘Về sinh nhật Chú Cà chua ngày hai mươi ba tháng bảy’.

Mấy em gái trong đàn rất nhiệt tình, kéo cả Trần Vũ Trạch vào đó. Vì vậy Trần Vũ Trạch mới biết được thì ra ngày 23 tháng 7 chính là sinh nhật của Cà chua xào cà chua, năm ngoái lúc vừa mới thích y cậu vẫn chưa vào giới vông phổi cho nên không biết chút tin tức nào hết.

“Sinh nhật Chú Cà chua, nếu không thì chúng ta cùng nhau góp tiền mua quà sinh nhật tặng chú đi. ~()/~

“

“Đồng ý!!”

“Không thể đồng ý hơn!!”

“Trước tiên quyết định xem sẽ mua cái gì, sau đó căn cứ vào giá coi mỗi người phải góp bao nhiêu, sau đó chuyển tiền đến tài khoản của tui.”

“Tui cảm thấy mua đồng hồ rất tuyệt, (*^__^*)”

“Đồng hồ gì đó nên để cho nửa kia của chú ấy mua đi, lại nói, nếu mua mà sama không thích thì sao? (_)”

“Vậy mua đồ chú Cà chua thích là được.”

“Thật ra, nếu có thể mua thì mua một tiểu thụ ngọc manh cho chú đùa giỡn là tuyệt nhất, hia hia...”

“Nói đúng!”

“Không thể đúng hơn!”

“(_) Nhưng mua ở đâu?”

“Tiểu thụ của Thái Lan không tôi O(_)O.”

“=_= xấu xa...”

...

Nhìn mọi người bận rộn thảo luận xem mua quà gì, Trần Vũ Trạch cũng nghĩ nghĩ, người như Hàn Tùng Lạc sẽ thích quà kiểu gì đây?

Tác giả có chuyện muốn nói: Cảm ơn lời của Triều khởi triều lạc đồng hài, ôm ôm, moah moah.

(*^__^*) hi hi...

4. Chương 4: Công Ty Du Lịch

Ngày hai mươi bảy tháng ba chính là thứ tư tuần sau, còn sáu ngày nữa là đến. Sau khi tan tầm, Trần Vũ Trạch xuống xe giữa đường, đi vào một cửa hàng tổng hợp, xem xem có cái gì có thể làm quà sinh nhật cho thần tượng hay không.

Ví tiền? Caravat? Hay cái khác?

Xem weibo của Cà chua xào cà chua từ đầu tới cuối một lần cũng không nhìn ra thứ y thích. Thật ra weibo có thường xuyên @ Khán Phong Thỉnh Vũ, có mấy weibo cũng nhắc tới Khán Phong Thỉnh Vũ, đây là đặc điểm duy nhất của weibo của y. Nhưng mà gần nửa năm qua, dường như đặc điểm duy nhất này cũng dần biến mất, weibo của Cà chua xào cà chua cũng ít khi đăng bài mới.

(*) @: bằng tag trong facebook.

Trần Vũ Trạch nhìn weibo một năm trước của Cà chua xào cà chua, trong lòng thầm nghĩ, thật ra chú Cà chua thích Khán Phong Thỉnh Vũ đi, nếu không tại sao chỉ có chút chuyện nhỏ thôi cũng đăng weibo, có gì muốn chia sẻ người đầu tiên @ cũng là Khán Phong Thỉnh Vũ.

Khán Phong Thỉnh Vũ cũng là đại thần CV giống y, còn cậu lại chỉ là Dango vui vẻ nhỏ bé trong một góc khuất.

Cà chua có lẽ vẫn chưa để ý nhiều đến Dango vui vẻ, nhưng Dango vui vẻ là fan cứng của Cà chua. Trần Vũ Trạch cảm thấy mình chỉ là một fan nhỏ bé thích y, không nên có quá nhiều hi vọng xa vời, chỉ cần làm tốt trách nhiệm của một fan cuồng là được rồi. Hiện tại trách nhiệm quan trọng nhất là mua quà sinh nhật cho thần tượng.

Do dự mãi, Trần Vũ Trạch chọn một cái thắt lưng giá hai trăm đồng, đây cũng là thắt lưng đắt nhất cậu mua từ trước đến nay. Dây lưng đắt tiền, đóng gói tinh xảo, nhìn qua vô cùng xa hoa.

Nên gói thêm một lớp ở bên ngoài nữa, Trần Vũ Trạch nghĩ. Vì thế cậu lại queo vào một cửa hàng mua giấy gói quà, màu tím đơn sắc có vẻ tương đối khí chất.

Nhân tiện mua thêm một tấm thiệp.

Vào ngày sinh nhật Hàn Tùng Lạc, Trần Vũ Trạch cầm túi mua sắm đựng quà sinh nhật đi tới văn phòng từ sớm, trong văn phòng chỉ có dì lao công vừa đến.

Trần Vũ Trạch lặng lẽ đặt gói quà to lên bàn làm việc của Hàn Tùng Lạc, cả người căng thẳng rời khỏi văn phòng. Mới sáng sớm đã ồn ào, người đến ngày càng nhiều, Trần Vũ Trạch thường xuyên liếc về phía cửa.

Lần thứ n ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy Hàn Tùng Lạc vừa đi qua cửa, trong lòng giật một cái. Sau khi nhìn thấy quà y sẽ cảm thấy thế nào? Trên thiệp có viết lời chúc, nhưng không kí tên, y sẽ nghĩ là ai đưa?

Giữa trưa lúc ăn cơm, Trần Vũ Trạch gần như là ăn từng hạt cơm một, cậu đang ngóng Hàn Tùng Lạc, nhưng trong lòng lại nghĩ hôm nay là sinh nhật y, có lẽ y sẽ không đến ăn cơm đâu nhỉ.

Đúng lúc đó, đối diện có một người xuất hiện, y nói: “Không chú ý ăn cơm mà nghĩ gì đó?”

Trần Vũ Trạch mất tự nhiên chào hỏi, “Chào giám đốc.”

Hàn Tùng Lạc tỏ vẻ bất mãn, “Mỗi lần cậu nhìn thấy tôi luôn nói những lời này, tôi tưởng chúng ta cùng nhau ăn cơm mỗi ngày mà sao không thân thiết hơn trước kia là bao vậy?”

Trần Vũ Trạch không biết nên hiểu những lời này của y như thế nào, ngăn người, cũng không biết đáp lời ra sao. Có đôi khi cậu cảm thấy khi đứng trước mặt y mình sẽ gặp chướng ngại ngôn ngữ, lúc đối thoại thường không biết nên nói cái gì.

“Hôm nay cảm thấy không ngon miệng sao?” Hàn Tùng Lạc hỏi.

Trần Vũ Trạch cúi đầu nhét một miếng cơm vào miệng, “Không phải.”

Nhìn Trần Vũ Trạch chúi đầu vào bát, Hàn Tùng Lạc trêu chọc nói: “Tôi nói tại sao lại không có cá chiên, thì ra là bơi hết vào bát cậu rồi.”

Trần Vũ Trạch lập tức nhớ lại, Hàn Tùng Lạc đã từng ăn cá chiên rất nhiều lần! Nếu không thì ăn cá om cà, tóm lại y rất thích ăn cá. Hôm nay là sinh nhật thần tượng, fan cuồng không do dự đẩy khay thức ăn của mình về bên kia, “Cá chiên tôi chưa đụng đến, anh muốn ăn không?”

Hàn Tùng Lạc vui vẻ gấp mấy miếng, “Trao đổi, cậu cũng lấy một ít thức ăn của tôi.” Sau đó gấp một ít thịt bò xào rau cần từ khay của mình sang khay của Trần Vũ Trạch.

Một bữa cơm vui vẻ trôi qua. Vẫn còn chút thời gian nghỉ ngơi, Hàn Tùng Lạc hỏi cậu, “Đã chơi gấp thú bông chưa?”

Gấp thú bông? Ý nói bỏ tiền vào sau đó điều khiển cặp gấp lấy đồ chơi bằng bông trong thời gian quy định?

“Ừm, biết một chút.”

Hàn Tùng Lạc đứng lên, “Đi thôi, cùng đi chơi nào.”

Trần Vũ Trạch hoàn toàn không có ý kiến đi theo. Ở ngoài cửa công ty có một cửa hàng tạp hóa, ở đó có trò chơi này. Hàn Tùng Lạc đổi mười đồng tiền xu, đưa hết cho Trần Vũ Trạch chơi.

Trần Vũ Trạch tỏ vẻ áp lực rất lớn, vừa rồi nói biết một chút thật sự đúng là chỉ biết một chút. Liên tục ba lượt đầu tiên không có lượt nào thành công.

Trần Vũ Trạch tỏ vẻ ngượng ngùng, “Giám đốc, nếu không thì anh tới đi.”

Hàn Tùng Lạc tiếp tục nhét tiền, “Không sao, cậu tiếp tục đi.”

Trần Vũ Trạch tập trung tinh lực, ngắm chuẩn vị trí thú bông, chính xác thả cặp xuống, cuối cùng cũng thành công gấp được một Bọt biển bảo bảo(Spongebob Squarepants). Hàn Tùng Lạc cầm Bọt biển bảo bảo, “Không tồi, tiếp tục.”

Mười đồng tiền đều đã chơi hết, tổng cộng gấp được ba con thú bông, một là Bọt biển bảo bảo, một là Doraemon, một con chim cánh cụt. Hàn Tùng Lạc cố ý ra cửa hàng bên cạnh mua một cái túi to đựng ba con thú nhồi bông này.

Trần Vũ Trạch yên lặng ghi nhớ, thì ra chú Cà chua cũng thích một món đồ nào đó, nhưng mà thứ nào đó lại tương đối... ngây thơ.

Hàn Tùng Lạc móc con Bọt biển bảo bảo ra khỏi túi, “Cho cậu một con.”

Giành thứ người khác thích thì không tốt lắm, Trần Vũ Trạch từ chối, “Giám đốc cứ lấy hết đi.”

Hàn Tùng Lạc nói: “Cháu gái tôi không thích Bọt biển bảo bảo.”

o()o Thì ra là như vậy. Trần Vũ Trạch yên lặng nhận lấy Bọt biển bảo bảo cười lộ hai cái răng ngây thơ kia.

Sau khi về nhà, đặt nó lên tủ đầu giường.

Buổi tối có ca hội sinh nhật, cực kỳ phô trương, trong giới có rất ít đại thần CV nhận được đãi ngộ này. Tới tham gia ca hội có mấy chục khách quý, người xem hơn ba nghìn.

Khung bình luận bị spam đến hoa cả mắt.

Trần Vũ Trạch là một trong ba nghìn người xem kia, yên lặng ngồi trước màn hình mãi đến mười hai giờ lúc ca hội chấm dứt.

Tháng tư, công ty có một chuyến chơi xuân ba ngày hai đêm. Nơi đến được quyết định bằng cách bỏ phiếu, ban nhân sự và ban hành chính bỏ phiếu quyết định đến cùng một nơi, vì vậy hai ban sẽ đồng hành.

Lúc này người của hai bộ ngành đều ở Quê Lâm Dương Sóc, hai ban hai mươi bảy người đồng thời tạo thành một đoàn. Xuất phát cùng một ngày, xe buýt của công ty du lịch đứng chờ trước cửa công ty, Trần Vũ Trạch vì không chen nổi lên xe công cộng nên suýt nữa thì đến muộn.

Lúc tới nơi đã gần sát thời gian xuất phát, công hai túi to leo lên xe buýt, xe bốn mươi chỗ giờ còn mười mấy ghế trống, nhưng đều trống một ghế. Trần Vũ Trạch đang do dự nên ngồi với ai thì người ngồi giữa xe sát cửa sổ vẫy tay về phía cậu, “Tiểu Trần, ngồi bên này.”

Trần Vũ Trạch thấy Hàn Tùng Lạc, cười cười, lộ ra hai chiếc răng nanh nhỏ, đi về phía y.

Hàn Tùng Lạc đứng dậy giúp cậu đặt hành lý lên giá để đồ trên đầu, sau đó hỏi cậu thích ngồi cạnh cửa sổ hay ngồi kế đường đi. Lúc này Trần Vũ Trạch thấy Hàn Tùng Lạc ngồi chỗ kế cửa sổ nên cậu chọn chỗ kế đường đi.

Từ đây đến Dương Sóc mất sáu tiếng, Trần Vũ Trạch đi vội không kịp mang đồ ăn, sáng cũng chưa có gì bỏ bụng. May mà Hàn Tùng Lạc ngồi bên cạnh có mang theo một ít đồ ăn, sô cô la, bánh quy và mít.

Trần Vũ Trạch có một tật xấu đó là xe đi khoảng một giờ cậu sẽ buồn ngủ. Sau khi lấp đầy bụng cậu buồn ngủ, đang ngủ thì xe xóc một cái, đầu cậu chuyển đến vai của Hàn Tùng Lạc.

Lúc cậu ngủ đáng vẻ rất dịu ngoan, làm da khô mềm non mịn, mặt hơi beo béo, từng sợi tóc mai nhỏ xinh lơ lửng trên trán, hệt như học sinh trung học.

Hàn Tùng Lạc nghiêng đầu nhìn cậu một hồi, điều hòa trong xe mở hơi thấp, y nâng tay khép nhẹ cửa sổ điều hòa trên đỉnh đầu, sau đó kéo rèm xe.

Trần Vũ Trạch ngủ suốt hai giờ mới tỉnh, nhận ra nửa thân của mình đang dựa trên người Hàn Tùng Lạc, cậu lúng túng rời đi, áy náy nói: “Xin lỗi, lúc này không cẩn thận ngủ quên mất.”

Hàn Tùng Lạc cười nhẹ, kéo màn xe ra, chỉ phong cảnh bên ngoài: “Nhìn bên ngoài xem.”

Trần Vũ Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, đã vào biên giới tỉnh Quảng Tây, đường cái hai bên giờ đã biến thành địa hình Karst. Mỏm núi đá vôi đột ngột mọc lên từ đất bằng, như măng non mới nhú, phía sau là hình ảnh trời xanh mây trắng nổi bật lên, giống hệt như cảnh chụp mà các nhiếp ảnh gia chụp được.

Hàn Tùng Lạc lấy điện thoại từ trong túi ra, chụp một bức ảnh. Trần Vũ Trạch cũng lấy di động ra muốn chụp ảnh, nhưng chỉ chụp được gò má của Hàn Tùng Lạc.

Này có tính là chụp lén không? Trần Vũ Trạch thừa dịp Hàn Tùng Lạc còn chưa phát hiện ra, yên lặng lưu ảnh lại. Sau đó không dám lấy di động chụp phong cảnh ngoài cửa sổ nữa.

Mở weibo, thấy weibo mới nhất của Cà chua xào cà chua, hình ảnh là hình phong cảnh ngoài cửa sổ lúc này, status kèm theo chỉ có hai chữ: trên đường.

Mấy phút đồng hồ sau, bên dưới có gần mười bình luận.

Chú Cà chua đi du lịch ở đâu vậy?

Cầu mang theo!!

Du lịch gì đó thật đáng hâm mộ, cầu làm việc chúng ta chỉ có ngồi hít khói.

...

Tác giả có chuyện muốn nói: đổi mới (*^__^*) hì hì...

5. Chương 5: Quê Lâm Sơn Thủy Giáp Thiên Hạ

Vào huyện Dương Sóc, hướng dẫn viên du lịch bắt đầu phát thẻ phòng. Khách sạn ở Dương Sóc khá tốt, hầu hết là phòng đôi, vì vậy Hàn Tùng Lạc tự nhiên tha Trần Vũ Trạch lại làm bạn cùng phòng.

Sau khi đưa hành lý vào khách sạn, một đám người lập tức vào quán cơm cạnh đó ăn trưa. Tám giờ sáng xuất phát, giờ đã hơn hai giờ chiều, bụng đã sớm đói meo.

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi một chút, hướng dẫn viên du lịch tới nói, nơi đầu tiên đi là Suối Hồ Điệp.

Gọi là Suối Hồ Điệp nhưng thật ra nó lại là một sơn động, trên đỉnh động thạch nhũ các loại, hơn nữa có thêm những ngọn đèn rực rỡ tô điểm, tất cả càng thêm huyền ảo lung linh.

Đi ra khỏi Suối Hồ Điệp là cầu treo, đi qua cầu treo bắc ngang thung lũng thật sự có vài phần mạo hiểm kích thích. Qua cầu lại đi theo sơn đạo xuống phía dưới là nơi tụ hội của dân tộc Động.

Nghe nói ở đây tầm bốn giờ rưỡi chiều sẽ có một màn biểu diễn, Hàn Tùng Lạc và Trần Vũ Trạch chọn một vị trí ở khoảng giữa ngồi xuống, Hàn Tùng Lạc đưa máy chụp ảnh cho Trần Vũ Trạch xem, trong đó hầu hết là ảnh của Trần Vũ Trạch.

Trần Vũ Trạch nhìn bức ảnh lộ ra hai cái răng nanh nhỏ của mình, cảm thấy rất ngốc, không biết Hàn Tùng Lạc có ghét bỏ hay không.

Hàn Tùng Lạc chuyển đến bức ảnh chụp Trần Vũ Trạch lúc trên cầu treo, nói: “Tắm này rất dễ thương.”

Trần Vũ Trạch nhìn ảnh chụp bản thân, thực ngốc, còn có xúc động muốn khóc.

Rời khỏi Suối Hồ Điệp là đến thời gian dành cho bữa tối. Công ty đã bao trọn phí ăn ở, bọn họ chỉ cần nghe theo hướng dẫn viên là được.

Ăn cơm tối xong, hướng dẫn viên giới thiệu phụ cận có một con phố Tây, buổi tối cực kì náo nhiệt.

Phố Tây: Phố của người Tây

Hàn Tùng Lạc và Trần Vũ Trạch hai người xuất phát đi phố Tây dạo, không mua được món đồ nào nhưng mỗi món ăn vặt trên đường đều đã được thử qua lần lượt.

Trên đường về khách sạn, Hàn Tùng Lạc kéo Trần Vũ Trạch vào một cửa hàng trà lạnh, lúc này hai người ăn mấy món nóng, nên uống chút trà lạnh hạ hỏa.

Lúc trở lại khách sạn đã gần mười hai giờ đêm. Sau khi tắm rửa sấy tóc xong, Trần Vũ Trạch nhìn thời gian, đã mười hai rưỡi. Mở QQ và wechat ra xem, trả lời mấy cái tin nhắn, sau đó lướt weibo.

Hàn Tùng Lạc đi ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ mặc độc cái quần tứ giác, Trần Vũ Trạch nhìn thấy trợn mắt há miệng, cảm thấy mặt nóng bừng, gần như lập tức cúi đầu nhìn màn hình di động.

Hàn Tùng Lạc bình tĩnh lấy một chiếc áo từ trong ba lô ra mặc vào, sau đó ngồi lên đầu giường, nghiêng đầu, “Tiểu Trần.”

Trần Vũ Trạch nường theo giọng nói nhìn qua, thấy y mặc áo mới không hề hở hộc như trước nữa, “Ừm?”

“Thấy ở đây vui không?”

“Khá tốt, nhưng dân bản xứ chặt chém hơi ghê quá.”

Hàn Tùng Lạc khẽ cười cười, “Hầu hết mọi nơi đều như vậy, quen là được rồi.”

Chính phủ cổ vũ dân bản xứ phát triển ngành du lịch, đại đa số người sẽ bỏ qua công việc mưu sinh trước kia tập trung vào việc kiếm tiền từ khách du lịch. Con người có lòng tham không đáy, tất nhiên sẽ nghĩ làm sao để kiếm nhiều hơn.

“Nơi này, trước cậu đã từng tới chưa?” Hàn Tùng Lạc hỏi.

“Không có.” Trần Vũ Trạch nhân tiện hỏi lại: “Còn anh?”

Hàn Tùng Lạc ngồi dựa lên đầu giường, “Lúc học đại học đã tới. Trước kia từng nghĩ sẽ đi mỗi nơi một lần, cũng đã từng đến đây. Lâu lắm rồi, chắc cũng đã được tám chín năm.”

Nhắc đến tám chín năm trước khi đi du lịch, Hàn Tùng Lạc nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, “Năm đó vẫn chỉ là một học sinh, không có nhiều tiền, mang theo một cái máy chụp ảnh đi rất nhiều nơi, chụp rất nhiều ảnh. Sau đó làm thành album ảnh, nhưng khi tốt nghiệp thì không thấy nữa.”

Trần Vũ Trạch nghiêm túc nghe, cảm thấy việc nghe thần tượng dùng thanh âm trầm ồm kể chuyện xưa của mình là một loại hưởng thụ.

“Còn cậu, lúc đại học có đi đâu không??”

Trần Vũ Trạch lắc lắc đầu, “Tôi khá trạch, lần duy nhất đi du lịch xa nhà là sau khi tốt nghiệp đi Hải Nam một lần.”

“Hải Nam tôi cũng đi rồi. Lúc đó trời nổi bão, nhưng vẫn vui vẻ như bình thường. Cũng chỉ vì năm đó còn trẻ nên lạc quan vô cùng.”

“Như vậy rất tốt.”

“Quả thật rất tốt, chỉ là sau khi đi làm ít có thời gian ra ngoài du lịch.”

“Về sau có thể tìm cơ hội đi.”

“Cậu có nơi nào muốn đến không?” Hàn Tùng Lạc hỏi.

Trần Vũ Trạch nghĩ nghĩ, “Cửu Trại Câu đi, xem hình ảnh nơi đó rất đẹp.”

“Quả thật rất đẹp, tôi cũng từng muốn đi nhưng không thành.” Khóe môi Hàn Tùng Lạc hiện lên nét cười, “Hoặc là, lần sau, cậu có thể đi cùng với tôi.”

Lỗ tai Trần Vũ Trạch hơi đỏ lên, đây xem như là một lời mời đúng không? Hay chỉ là tùy tiện nói?

“Không muốn?” Có lẽ là do Trần Vũ Trạch mãi không trả lời, Hàn Tùng Lạc hỏi lại.

Trần Vũ Trạch vội vàng lắc đầu, “Không phải, rất nguyện ý.” Quay đầu nghĩ lại câu ‘rất nguyện ý’ này không phải là đang bại lộ thân phận fan cuồng của mình sao.

Hàn Tùng Lạc nói: “Cửu Trại Câu đi vào mùa thu sẽ tốt hơn. Nếu như cậu đồng ý chúng ta có thể hẹn thời gian trước.”

Trần Vũ Trạch ngớ người, thì ra không phải y đang nói đùa.

Đêm đầu tiên của chuyến du lịch trôi qua bằng việc hai người thảo luận về chuyến du lịch lần sau.

Sáng sớm hôm sau, hướng dẫn viên du lịch đưa mọi người đi ăn bún Quế Lâm, bỏ thêm thịt xông khói, đậu phộng, măng chua và củ cải chua rất ngon miệng. Trần Vũ Trạch vì không ăn được cay nên chỉ ăn một chút.

Đi Ly Giang chơi thuyền hết bốn mươi phút đường xe, Trần Vũ Trạch leo lên xe trước, không lâu sau hướng dẫn viên bắt đầu kiểm kê nhân số. Trần Vũ Trạch lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này lên xe Hàn Tùng Lạc nói muốn đi mua nước, nhưng đã năm phút rồi mà vẫn chưa quay lại.

Còn một chút là đến thời gian xuất phát, sau lưng truyền đến một giọng nói, “Ồ đây.”

Hướng dẫn viên du lịch nhìn qua, cười với y, “Tốt rồi, người đã đủ.”

Xe lăn bánh, Hàn Tùng Lạc cầm mũ và nước đến, Trần Vũ Trạch đứng dậy để y ngồi vào trong. Sau khi ngồi xuống, Hàn Tùng Lạc cầm mũ rơm bên thủ công đội lên đầu Trần Vũ Trạch, “Lát nữa sẽ phải phơi nắng, trước chuẩn bị một chút.” Đưa tiếp cho cậu một chai nước khoáng và hai cái bánh bao thịt nóng hổi.

Trần Vũ Trạch cảm động nói không nên lời, mím môi, mãi thật lâu mới nói: “Cảm ơn.” Sau đó lấy ví tiền ra, “Mũ bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh.”

Hàn Tùng Lạc đề tay đang móc túi tiền của cậu, “Không cần, mũ này coi như tôi mua cho cậu.”

“Sao được chứ?”

“Hửm? Sao lại không được?”

Trần Vũ Trạch không phản đối nữa, Hàn Tùng Lạc chỉ vào hốc mắt của cậu, khẽ cười, “Mắt thâm rồi.”

Hôm qua hai người nói chuyện không biết đến tận mấy giờ, sáng nay bảy giờ đã phải dậy, có quãng thâm cũng là bình thường. Nhưng bị Hàn Tùng Lạc nói như vậy, Trần Vũ Trạch lại cảm thấy có hơi buồn cười.

“Mau ăn bánh bao đi, đến Ly Giang phải mất bốn mươi phút, cậu có thể ngủ tiếp.”

“Ừm.” Trần Vũ Trạch cầm bánh bao gặm, ừm, không ngờ bánh bao ăn rất ngon nha.

Ly Giang là huyết mạch của Quế Lâm, là sông mẹ của dân bản xứ Quế Lâm, cũng là tác phẩm nghệ thuật trong mắt nhiếp ảnh gia. Tháng tư, hai bên bờ Ly Giang xanh um cây cỏ, phản chiếu bóng xuống dòng sông, nước cũng nhuộm màu xanh biếc.

Hai mươi bảy người tách ra hai bè trúc, Hàn Tùng Lạc đứng ở đầu bè trúc đưa tay ra nắm lấy tay Trần Vũ Trạch kéo cậu lên bè.

Lên bè trúc, Hàn Tùng Lạc tìm chỗ ngồi xuống, giờ SLR bắt đầu chụp ảnh. Nhiều người đi đến chỗ trống trên bè trúc tạo dáng chụp ảnh lưu niệm.

“Tiểu Trần, cậu qua đây, tôi chụp cho cậu một tấm.”

Trần Vũ Trạch nghe lời đi đến chỗ trống trên bè trúc, đứng đó không biết phải tạo dáng như thế nào. Đồng nghiệp ngồi ở hàng trước đứng lên, móng vuốt đáp lên bả vai của Trần Vũ Trạch, đi theo chụp ảnh.

Sau đó Hàn Tùng Lạc đứng dậy, đưa SLR cho đồng nghiệp ngồi phía trước, đến chụp ảnh chung với Trần Vũ Trạch. Tầm mắt Trần Vũ Trạch lơ đãng hướng lên trên, nhìn gương mặt hơi mang nét cười của Hàn Tùng Lạc, tim đập rộn ràng.

Kết thúc chuyến chơi thuyền ở Ly Giang, buổi chiều ở xung quanh nông gia vui vẻ ăn một bữa, sau đó đi thăm núi Kim Thủy và cây đa cổ thụ. Một ngày du lịch kết thúc, buổi tối Hàn Tùng Lạc kéo Trần Vũ Trạch đi dạo ở khu phố cạnh bên, mua chút đặc sản. Trần Vũ Trạch mua rất nhiều đồ, chủ yếu là cho cha mẹ. Hôm nay có gọi điện thoại với mẹ, bà đã nhắc qua.

Hai người cầm theo hai túi đặc sản quay trở lại khách sạn, những người khác đi quán bar trong phố Tây, chưa đến mười hai giờ đêm chắc sẽ chưa trở về. Hàn Tùng Lạc nói tối qua Trần Vũ Trạch ngủ không đủ giấc nên mới về sớm.

Tắm rửa xong, hai người nằm trên giường xem TV coi mấy chương trình giải trí. Được một hồi, Trần Vũ Trạch ngủ thiếp đi, Hàn Tùng Lạc ấn nút điều khiển tắt TV, cẩn thận đỡ Trần Vũ Trạch đang tựa trên đầu giường nằm xuống. Trần Vũ Trạch mông lung mở mắt, Hàn Tùng Lạc khẽ cười với cậu, cậu lại tiếp tục nhắm mắt ngủ ngon.

Đắp chăn cẩn thận cho Trần Vũ Trạch, đồng thời tắt đèn đầu giường, Hàn Tùng Lạc vẫn chưa buồn ngủ ngồi trên đầu giường xem ảnh chụp được hôm nay, người xuất hiện trên ảnh nhiều nhất là Trần Vũ Trạch.

Sáng sớm hôm sau, leo lên núi Nguyệt Lượng, lại giải quyết cơm trưa cạnh nhà nông dân, chuyến du lịch lần này đã sắp đặt dấu chấm kết thúc.

Lúc Trần Vũ Trạch leo được một phần ba quãng đường quần áo đã ướt một mảng lớn, đối với người mấy năm hiếm khi thấy leo núi một lần mà nói, đây là một loại thách thức.

Hàn Tùng Lạc nhìn cậu đầu đầy mồ hôi, vươn tay, “Tiểu Trần, đưa ba lô cậu cho tôi.”

Trần Vũ Trạch vẫn chưa hiểu được dụng ý của Hàn Tùng Lạc, mơ hồ đưa ba lô cho y.

Hàn Tùng Lạc cầm lấy ba lô của cậu, “Đi, cậu đi trước. Từ từ rồi sẽ đến, mệt thì chứ nghỉ.”

Trần Vũ Trạch giờ mới hiểu được ý đang giúp mình cầm hành lý, lập tức từ chối: “Giám đốc, ba lô cứ để tôi cầm. Tôi có thể đi được.”

“Tôi cầm giúp cậu một lúc, chờ đến khi đi được hai phần ba đường sẽ đưa lại cho.”

Nhưng cầm một lần cầm luôn lên đỉnh núi.

Tác giả có chuyện muốn nói: không có bình luận, không khai sâm (^)

6. Chương 6: Phỏng Vấn 520

(*) 520 là ngày 20 tháng 5, ngày tổ tình bên Trung. 520 đọc gần giống ‘wo ai ni’

Núi Nguyệt Lượng cũng không có gì đặc biệt, lên đến đỉnh núi có một bãi trống có thể nghỉ ngơi, điều khác với các núi khác là ở đây có một cây cầu hình vòm giống như nham thạch phía trên đầu, nhìn từ xa giống như mặt trăng tỏa sáng, mỗi góc khác nhau có thể nhìn thấy hình dáng không giống nhau.

Leo đến đỉnh núi, mọi người ai nấy đều lấy đồ uống ra bổ sung nước. Trần Vũ Trạch móc ba lô của mình, phát hiện ra nước khoáng đã chuẩn bị hôm qua vẫn còn ở trên xe. Kết quả cậu chỉ có thể trông mong nhìn mọi người xung quanh ừng ực uống nước.

“Mới mở, vẫn chưa uống đâu.”

Hàn Tùng Lạc đưa chai nước vừa mở nắp cho cậu, đây là mua cùng lúc với thời điểm mua đặc sản hôm qua.

Trần Vũ Trạch nói: “Tôi không khát, anh cứ uống đi.”

“Không khát cũng phải uống. Lúc nãy cậu chảy rất nhiều mồ hôi, phải bổ sung nước.”

Trần Vũ Trạch nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Anh uống trước đi, tôi uống sau.”

Hàn Tùng Lạc ngửa đầu uống một ngụm rồi đưa cho Trần Vũ Trạch, Trần Vũ Trạch nhận lấy, kề miệng uống một hớp. Nước mát lạnh ngọt ngào, quan trọng hơn là thần tượng đã uống qua, cho nên càng thêm đặc biệt.

Trên núi Nguyệt Lượng cũng không có gì chơi vui, điều duy nhất có thể làm chính là ngắm cảnh, nhìn xa xa, chụp ảnh. Ở trên đây, người của hai ngành chụp ảnh chung, sau đó tách ra chụp riêng. Chưa tới một tiếng sau, tập thể xuống núi.

Quay về đường cũ, có mấy đồng nghiệp nổi hứng, vừa đi vừa ca hát. Sau đó bộ nhân sự đồng lòng đề cử Hàn Tùng Lạc hát, y không từ chối, hát luôn mấy bài, nhận được sự nhất trí khen ngợi của mọi người.

“Giám đốc Hàn, giọng hát của anh như vậy mà lại không đi tham gia Giọng hát hay thật quá đáng tiếc

“Lần sau công ty tổ chức chương trình nhất định phải kéo anh lên biểu diễn.”

Trần Vũ Trạch nghe bọn họ khen ngợi, trong lòng cũng cảm thấy tự hào. Thần tượng nhà mình được khen khiến cho fan cuồng không tự chủ được hưng phấn.

Weibo mới nhất của Cà chua xào cà chua chỉ có hai chữ: Trở về. Hình kèm theo là toàn cảnh núi Nguyệt Lượng.

Kết thúc chuyến du lịch ba ngày hai đêm, quay trở về thành phố ồn ào náo nhiệt, quay về cuộc sống chín giờ đi năm giờ về. Chỉ khác là khoảng cách giữa Trần Vũ Trạch và thần tượng lại gần thêm. Sau khi tan tầm, đi cạnh cậu luôn là thân ảnh của Hàn Tùng Lạc.

“Gần đây có một quán ăn bán đồ Triều Sán (), tan tầm có muốn đến thử không?”

“Hôm nay tôi có việc đi ngang qua nhà cậu, tôi đưa cậu về.”

“Cuối tuần này có một bộ phim mới, cùng đi xem không?”

...

Khi ở cùng Hàn Tùng Lạc thảnh thơi cũng sẽ nhắc tới chuyện đi Cửu Trại Câu, Trần Vũ Trạch hận không thể biến ngày mai thành mua thu lập tức, sau đó đi du lịch hai người với thần tượng.

Càng tiếp xúc nhiều với Hàn Tùng Lạc, Trần Vũ Trạch càng cảm thấy tình cảm của mình không đúng. Không biết bắt đầu từ bao giờ, phần tình cảm sùng bái thần tượng kia dần biến dạng, muốn gần gũi với y nhiều hơn nữa, một ngày không thấy sẽ bắt đầu nhớ mong.

Mối tình đầu ngọt ngào, nhưng cũng có sợ hãi và lo âu.

Ngày 520 đó, có một đại hội phỏng vấn các CV, mỗi CV có nửa giờ, MC sẽ thu thập các vấn đề mà mọi người muốn biết để hỏi, CV trả lời những câu hỏi đó.

Trần Vũ Trạch ngồi cạnh trước máy tính, nghe MC phỏng vấn Khán Phong Thỉnh Vũ xong, tiếp theo chính là Cà chua xào cà chua.

MC: “Chào chú Cà chua, hoan nghênh đã đến đại hội phỏng vấn 520 của chúng ta! ^_^ ”

Cà chua xào cà chua: “Chào MC.”

MC: “Hôm nay là 520, anh có muốn nói gì với mọi người đang ở đây hoặc với người quan trọng của bản thân không?”

Cà chua xào cà chua: “Chúc mọi người có tình sẽ thành thân thuộc.”

MC: “Tôi đã tổng hợp một số vấn đề mọi người trên mạng muốn hỏi, nhưng câu hỏi thì nhiều mà thời gian lại có hạn, vì vậy chỉ chọn hai mươi câu có số người hỏi nhiều nhất. Xin mọi người thông cảm cho. Được rồi, giờ chúng ta đi vào vấn đề chính.”

MC: “Câu hỏi thứ nhất, xin hỏi chú Cà chua đã có người mình thích chưa?”

Cà chua xào cà chua cười cười, “Vấn đề thứ nhất mà đã sắc bén như vậy.”

MC: “Sau này còn sắc bén hơn nữa.”

Trần Vũ Trạch nằm úp sấp trên bàn, lòng thất chặt, lo lắng Cà chua xào cà chua sẽ trả lời là đã có người thích, và người kia chính là Khán Phong Thỉnh Vũ.

Cà chua xào cà chua: “Có cảm giác đã sa chân vào bẫy.”

MC: “Chú Cà chua đừng đánh trống lảng, xin hãy trả lời câu hỏi thứ nhất, đã có người thích chưa?”

Cà chua xào cà chua trầm ngâm một lát, “Có.”

MC: “Ai?”

Cà chua xào cà chua: “Đây là câu hỏi hay chỉ là MC ngẫu hứng muốn biết.”

MC: “Này không quan trọng, quan trọng là tất cả mọi người đều muốn biết.”

Fan điên cuồng spam khung bình luận.

Á á á tò mò quá tò mò quá(*)!

(*)

Chú Cà chua, mau trả lời! Ngân gia muốn biết!

Câu hỏi này nhất định không thể bỏ qua!

Chú Cà chua chú nhanh trả lời đi! Ngân gia chờ sốt ruột lắm rồi...

Trần Vũ Trạch cắn môi lo lắng, lòng có hơi mâu thuẫn, một mặt sợ thần tượng có người yêu, một mặt lại mong thần tượng được vui vẻ hạnh phúc.

MC: “Mọi người đều đang chờ, chú Cà chua nhanh nói đi thôi.”

Cà chua xào cà chua: “Thật ra nói rồi mọi người cũng không biết là ai, huống chi cậu ấy không ở trong giới, tôi không muốn mang phiền phức tới cho cậu ấy.”

MC lập tức đổi câu hỏi, “Vậy anh có thể nói một chút về đặc điểm đặc biệt của người đó không?”

Cà chua xào cà chua: “Câu hỏi này, có trong danh sách không?”

Khí thể của MC giảm bớt: “Có có.”

Cà chua xào cà chua: “Cậu ấy rất hay ngại ngùng, rất lễ phép với người khác.”

MC: “Câu hỏi tiếp theo. Xin hỏi chú Cà chua quen biết người kia như thế nào?”

Cà chua xào cà chua: “Tôi và cậu ấy làm chung trong một công ty, tôi là người phỏng vấn cậu ấy.”

Trần Vũ Trạch ngồi cạnh trước máy tính ngó người, hình như có gì đó không đúng.

MC cười trộm, “Cho nên để người đó trúng tuyển là quyết định quan trọng nhất trong cuộc đời anh đúng không?”

Cà chua xào cà chua: “Có lẽ vậy. Lúc đó cậu ấy rất hồi hộp, nói chuyện cũng không rõ, nhưng rất đáng yêu.”

MC: “Nói chuyện không rõ mà cũng được, đây là tư lợi cá nhân. Xem ra anh đối với người ta là nhất kiến chung tình.”

Cà chua xào cà chua: “Không hẳn là nhất kiến chung tình, nhưng đúng là có hảo cảm.”

MC: “Vậy hai người giờ đã chính thức cùng một chỗ?”

Cà chua xào cà chua: “Còn chưa đâu.”

MC: “Vậy hai người đã phát triển đến bước nào rồi? Ôm? Hôn môi? Hay là...”

Cà chua xào cà chua: “Làm phiền MC gửi cho tôi một bản danh sách câu hỏi.”

MC: “o()o Không cho.”

Cà chua xào cà chua: “Vấn đề tiếp theo.”

MC: “Khụ khụ, có phải chú Cà chua vẫn chưa bắt được tiểu thụ vào tay không?”

Cà chua xào cà chua: “Chưa xác định được tính hướng của cậu ấy, tôi sẽ không quá vội.”

MC: “Không thể coi thường, thằng nam gì đó vẫn có thể bẻ cong nha.”

Cà chua xào cà chua: “MC, anh cũng có thể thử bẻ cong bản thân một lần.”

MC khóc không ra nước mắt: “Tôi sai rồi.”

MC: “Tới câu hỏi tiếp theo. Xin hỏi, điều lãng mạn nhất mà chú Cà chua cùng trải qua với người mình thích là gì?”

Cà chua xào cà chua: “Tháng trước đi du lịch, cùng cậu ấy thảo luận về chuyện sẽ đi Cửu Trại Câu.”

MC: “Cửu Trại Câu, tôi cũng muốn đi.”

Trần Vũ Trạch có thể cảm giác được trái tim nằm trong lồng ngực bên trái của mình đang điên cuồng nhảy nhót, loại cảm giác này là lần đầu tiên cậu được trải nghiệm. Ngay cả bản thân cũng không biết diễn tả như thế nào, chỉ biết trái tim của mình sắp nổ tung đến nơi rồi. Hai bàn tay cũng đang run rẩy.

Tác giả có chuyện muốn nói: Một chương thực kích động nha, chắc chắn, ngày mai đăng cục, đoán cũng đoán được

7. Chương 7: Cám Ơn Đã Để Em Gặp Anh

Nửa giờ phỏng vấn kết thúc, Trần Vũ Trạch run run cầm chuột máy tính nấn nhá mở khung đối thoại với Cà chua xào cà chua, ngón trỏ run rẩy không ngừng dường như đã quên cách đánh chữ, ấn sai mấy lần liên tục mới xong.

Dango vui vẻ: Chú Cà chua

Mấy giây sau.

Cà chua xào cà chua: Ừ?

Tâm tình Trần Vũ Trạch rất phức tạp, muốn cậu nói cho y biết mình là Trần Vũ Trạch sao? Hồi này lúc phỏng vấn, y là thật lòng hay chỉ nói đùa vậy thôi?

Cà chua xào cà chua: Dango cô nương có việc?

Trần Vũ Trạch cố lấy dũng khí, mặc kệ kết quả ra sao, cậu vẫn muốn biết rõ.

Dango vui vẻ: Thật ra tôi là nam.

Cà chua xào cà chua: Phụt, phải không? Tên nghe rất đáng yêu.

Dango vui vẻ: Tôi đã xem phỏng vấn.

Cà chua xào cà chua: Ừm. Sau đó?

Trần Vũ Trạch quyết tâm, run run gõ lên bàn phím câu cậu đã để trong lòng thật lâu.

Dango vui vẻ: Thật ra tôi vẫn luôn rất thích anh.

Gõ xong câu này, tay đặt trên bàn phím của Trần Vũ Trạch run run, cậu cảm thấy trái tim mình sắp vọt ra khỏi lồng ngực rồi. Đây là lần đầu tiên trong đời cậu thổ lộ với người khác.

Cà chua xào cà chua: Cám ơn.

Trần Vũ Trạch nhìn hai chữ cám ơn của Cà chua xào cà chua, không hiểu sao lại cảm thấy mát mẻ. Phỏng vấn lúc này trên kênh YY, kh ông lẽ mình đã hiểu làm sao?

Dango vui vẻ: Những lời anh nói vừa rồi, là thật phải không?

Cà chua xào cà chua: Vừa rồi,ý cậu là sao?

Dango vui vẻ: Chính là lúc phỏng vấn đó.

Cà chua xào cà chua: Ừm,là thật.

Trần Vũ Trạch cảm thấy lòng khê thắt lại, cậu không biết phải biểu đạt tâm tình của mình lúc này như thế nào, chỉ biết gần đây Hàn Tùng Lạc rất thích tìm cậu cùng ăn cơm hoặc ra ng oài, chưa từng nghĩ tới phương diện kia, cho nên s au khi biết chuyện này cậu không biết phải biểu đạt cảm giác của mình ra sao nữa.

Nhưng lúc này cậu thổ lộ, sao Cà chua xào cà chua lại chỉ nói cám ơn? Trần Vũ Trạch đột nhiên nhận ra Cà chua xào cà chua vẫn chưa biết cậu rốt cục là ai!

Dango vui vẻ: Giám đốc, anh có thể mở webcam không?

Cà chua xào cà chua sửng sốt: Cậu là ai?

Dango vui vẻ: Anh cứ mở webcam ra sẽ biết.

Cà chua xào cà chua nhấn đồng ý trò chuyện video, hình ảnh trên màn hình dần hiện rõ. Hàn Tùng Lạc thực sự không thể tin được hai mắt của mình, đối phương lại là cấp dưới gặp mặt mỗi ngày cùng nhau ăn cơm của mình.

Trên màn hình cấp dưới đang đỏ mặt cúi đầu, “Thực xin lỗi, tôi vẫn luôn gạt anh. ”

Hàn Tùng Lạc trợn to mắt nhìn màn hình, lập tức mím miệng cười, “Lúc này em nói em nghe được phỏng vấn của anh.”

Trần Vũ Trạch mím môi gật đầu, “Ừm.”

“Nói như vậy, em cũng biết người anh nói là ai.”

Trần Vũ Trạch gật rồi lại lắc, “Không chắc chắn.”

Hàn Tùng Lạc bắt đầu dĩ nễ cười, “Vậy em nói, tháng trước đi du lịch tôi ở chung với ai, còn nói với ai về chuyện đi Cửu Trại Câu?”

Trần Vũ Trạch đỏ mặt yên lặng.

“Vũ Trạch, lúc này em nói em vẫn luôn thích anh?” Hàn Tùng Lạc bắt được trọng điểm, nhìn người trên màn hình, nghiêm túc hỏi: “Anh nghĩ mình phải xác định lại một chút, em đối với anh, thích như thế nào?”

Trần Vũ Trạch ngắc đầu, gương mặt đỏ rực đáng yêu cực kỳ, giật giật môi mấy lần vẫn không biết nói thế nào cho phải. Hàn Tùng Lạc đứng ngồi không yên, “Không đúng, anh không nên hỏi ở đây, anh lập tức tới chỗ em ở, lát nữa em phải xuống đó.”

“Giám đốc...”

Nói xong, không thèm tắt máy tính, cầm chìa khóa xe đi thẳng, trên người vẫn còn mặc đồ ngủ chưa thay.

Trần Vũ Trạch thay quần áo xuống dưới lầu chờ, nửa tiếng sau Hàn Tùng Lạc thật sự đi tới trước mặt cậu, trên mặt y còn mang theo nụ cười thành thực ôn trọng của nam nhân, mặc áo ngủ đi dép lê, mang đến cảm giác người đàn ông tốt của gia đình.

Âm thanh thỉnh thoảng vang lên từ lồng ngực trái của Trần Vũ Trạch dần dần lớn lên, cậu cúi đầu nghiên cứu đôi giày trên chân. Hàn Tùng Lạc đến đứng trước cậu, giọng nói trầm ấm mang theo chút ôn nhu, “Giờ anh chính thức hỏi em, lúc này em nói thích, là thích loại nào?”

Trần Vũ Trạch đỏ mặt cúi đầu, “Chính là loại này.”

Hàn Tùng Lạc cười khế, đứng sát vào người Trần Vũ Trạch, hơi khom thắt lưng, “Loại này là loại nào?” Ngừng một chút, rồi nhẹ nhàng hôn lên môi cậu, “Có phải loại này không?”

Trần Vũ Trạch ngừng thở, mặt nóng đến đỏ bừng, “Ừm.”

Hàn Tùng Lạc ôm chặt fan cuồng gốc manh của mình, tảng đá ở trong lòng nhiều năm nhẹ nhàng rơi xuống. Y từng nghĩ mình sẽ cô độc cả đời. Người đồng tính rất khó tìm được một nửa thực lòng yêu thương, y từng yêu Khán Phong thánh Vũ, nhưng cũng nhìn hắn rời khỏi mình chạy theo người khác hai lần, đây lòng chỉ đành yên lặng chấp nhận mất mát.

Cho nên y mới nói, hình như tôi luôn chậm hơn người khác một bước.

Rồi sau đó, y gặp được người thích hợp, hiện đang ở trong lòng y đây, chỉ thuộc riêng mình y thôi.

“Đêm nay ở cùng anh được không?” Y cúi đầu nhìn cậu nhẹ giọng hỏi.

“Vâng vâng.” Fan cuồng vẫn đang chìm trong ngọt ngào khôn cùng chỉ có thể gật đầu nói vâng.

Hàn Tùng Lạc đưa cậu lên xe, đi đến đài phun nước âm nhạc ở trung tâm thành phố rồi dừng xe lại. Hai người ngồi ở ghế sau, dựa sát vào nhau, nhìn đài phun âm nhạc thay đổi qua lớp cửa kính.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, đài phun âm nhạc trung tâm thành phố lấy chủ đề tình yêu, mở cửa suốt đêm. Cho nên tuy giờ đã khuya lắm rồi nhưng vẫn có vài đôi tình nhân dắt tay nhau đứng trên quảng trường nhìn đài phun nước.

Hàn Tùng Lạc cúi đầu hỏi thỏ trắng nhỏ đang rúc trong lồng ngực y, “Có đói bụng không, muốn đi ăn khuya không?”

Thỏ trắng nhỏ lắc đầu, “Không đói bụng.”

Hàn Tùng Lạc cúi đầu đặt một nụ hôn lên trái cậu, “Lần trước sinh nhật anh, quà đặt trên bàn làm việc là của em?”

Trần Vũ Trạch ngẩng đầu, “Sao anh biết?”

“Chữ trên thiệp chúc mừng, anh nhận ra.”

Hàn Tùng Lạc khẽ cười, “Cho nên khi đó anh đã nghĩ mình vẫn còn cơ hội.” Dừng một chút, y nói tiếp: “Dưới điều kiện không quấy rầy cuộc sống của em, từng bước một tới gần, từng bước tìm hiểu em. Em biết không, mỗi lần bước đi, anh vẫn luôn sợ mình sẽ lại chậm chân hơn người khác.”

Trần Vũ Trạch khẽ dụi đầu vào lồng ngực Hàn Tùng Lạc, chân thành nói: “Em chỉ chờ một mình anh, cho nên, anh có bước chậm hơn thì em vẫn đứng chờ ở đó.”

Có lẽ đây là câu tỏ tình tuyệt vời nhất mà y từng được nghe. Hàn Tùng Lạc xoa đầu cậu, khẽ sát tai nhẹ nhàng nói: “Cám ơn em, cám ơn em đã luôn chờ anh.” Cám ơn vì đã cho anh được gặp em.

Hàn Tùng Lạc cuối cùng đã hiểu được câu nói kia của Đường Đường, không phải của mình thì có bước nhanh nữa cũng vô dụng, nhưng nếu là của mình thì vẫn luôn chờ ở đó.

Tác giả có chuyện muốn nói: kết thúc ~()/~ clap clap clap

Hôm trước có mở hồ mới, tên Kiếp trước kiếp này chi Thái tử phi , địa chỉ

Chuyên mục bên trong còn có rất nhiều cùng loại ngắn văn, hoan nghênh vậy xem.

Mỗi lần phát văn tất hội ở weibo thượng nói, ta tích weibo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fan-cuong-tieu-trong-suot-va-dai-than-cv>